

οί όποιοί άσχολούμενοι μέ τόν βίον τοῦ Παλατίου δέν παρηκολούθουν τόν παλμόν τῆς κοινωνίας.

Οί λόγοι εκείνοι ἐθώρησαν τό Ἀνατολικόν κράτος ρωμαϊκόν καί δέν άντελήφθησαν, ότι οί Ἑλληνες γενόμενοι χριστιανοί άπηρνήθησαν τήν προσωνομίαν τοῦ Ἑλληνοσ, διότι ἡ λέξις ἐσήμαινε τόν ἔθνικόν, τόν άντιχριστιανόν καί ἔτσι μετέβαλον τό κράτος εἰς Γραικορωμαϊκόν μέ συγχώνευσιν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καί τῶν άνακτορικῶν νόμων. Τό σχίσμα μέ τοὺς Δυτικούς ἐπί Φωτίου καί Κηρουλαρίου καί ἡ ἔμμονῆ μέ τόν Μάρκον Εὐγενικόν ἐσταθεροποίησαν κατά τόν Ζαμπέλιον τόν πλήρη διαχωρισμόν τῶν Δυτικῶν ρωμαίων ἀπό τήν Ἑλληνικήν Ἀνατολήν μέ τό Ἑλληνικόν ἐγώ. Ἡ Ἑλληνοποίησις ἤρχισεν ἀπό τοῦ Δ' καί Ε' αἰ. μ.Χ. σύμφωνα μέ τὰ γεγονότα. Καί ἐνῶ εἰς τήν Δύσιν ἐσημείωθη παρακμῆ τῶν Ρωμαίων, εἰς τήν Ἀνατολήν εἶχομεν Ἀναγέννησιν τῶν Ἑλλήνων μετά τόν Φώτιον. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἦτο ὄχι μόνον ἡ Νέα Ρώμη, ἀλλά καί αἱ Νεαί Ἀθῆναι. Μέ τήν δογματικὴν διαφορὰν πρὸς τοὺς Δυτικούς διεσφαλίσθη ἡ ἔθνικῆ ἐνότις που εἶχεν ἀρχίσει νά διαμορφουταί βαθμιαίως ἀπό τοῦ Δ' αἰ. μ.Χ., μέ τοὺς Ἑλληνας δέ λογίους τῆς Ἀναγεννήσεως, τοὺς Διδασκάλους τοῦ Γένους, τήν Ἐκκλησίαν καί τοὺς κλέφτες καί ἀρματωλοὺς ἐξέλαμψε τό 1821 ἡ ἐνότις τῆς ἱστορίας, τῆς θρησκείας καί τῆς παιδευτικῆς παραδόσεως τῶν Ἑλλήνων.

Π.Κ.Γ.

Ἀγγέλου Β. Γιαννούλη, Γενεαλογικοὶ πίνακες Ἑλληνικῆς Μυθολογίας, Ἐκδοσις Δραματικῆς Σχολῆς Ἀγγ. Γιαννούλη, Ἀθῆναι 1982 (Φωτοτυπημένον), σχ. μέγα.

Τὸ ἐν τίτλῳ ἔργον εἰς σχῆμα μέγα ἐκτείνεται εἰς 13 σελίδας κειμένου καί εἰς ὀκτῶ μεγάλους διπτύχους πίνακας. Εἶναι λιτόν καί ἀπέριττον, δέν ἐκτείνεται εἰς μακρὰς ἀναλύσεις καί λόγους μὴ ἀναγκαίους, ὅ,τι παρέχει δὲ εἶναι κυρίως ἡ πληροφόρησις.

Περιέχει τὰ ὀνόματα τῆς ἀρχαίας μυθολογίας τὰ ὅποια εἶναι ἐνυφασμένα μέ τὰ λογοτεχνικά ἔργα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καί Λατίνων, ἀλλά καί πολλῶν νεωτέρων λογίων συγγραφέων, ὧν ἰδιαιτέρως ἀξιομνημόνευτοι ὁ Σαίξπηρ καί ὁ Γκαίτε. Ὅταν ποτὲ ἠθέλησα νά παρακολουθῆσω εἰς τὸ Βερολῖνον παιζόμενον τὸ Β' μέρος τοῦ Φάουστ, ἐχρειάσθη νά καταναλώσω μίαν ἡμέραν εἰς τήν βιβλιοθήκην, πρὸς ὑποβοήθησιν τῶν φιλολογικῶν μου γνώσεων διὰ τὰ ἀναρίθμητα μυθολογικά πρόσωπα ποὺ ἐμπλέκει εἰς τὸ δράμα τοῦ ὀ ἀρχαιόπνευστος ἐκεῖνος συγγραφεύς, ποὺ εἰς τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐβλεπεν ὑπὸ ἄλλην μορφήν τὰς συγχρόνους ἀτραποὺς τῆς σκέψεως.

Τὰ ὀνόματα ἔχουν συλλεγῆ κυρίως ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Ἡσιόδου καί τῆν Βιβλιοθήκην τοῦ Ἀπολλοδώρου, ἔχουν δὲ καταταχθῆ εἰς οἰκογενείας κατά τρόπον εὐφυᾶ καί πρακτικόν μέ τὰ δένδρα καταχωριζόμενα ὄχι καθέτως, ἀλλά ὀριζοντίως. Διὰ τῆς ὀριζοντίου διατάξεως ἐπιτυγχάνεται ὄστε ἡ διαδοχὴ τῶν γενῶν νά ἐκτείνεται πρὸς τὰ δεξιὰ κατά γενεάς εἰς δέκα στήλας ἐκπροσωπούσας ἀντιστοίχους γενεάς. Ἀξιοσημείωτον ὄτι μετά τοῦ πατρὸς συγκαταγράφεται καί τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς.

Εἰς τοὺς ὀκτῶ μεγάλους, δεκαστήλους κατά τὸ πλεῖστον πίνακας, καταχωρίζον-

